

Superació del culte inútil

Dm, 9/11/2021 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Seguim a la segona lectura d'aquest diumenge llegint un fragment (He 10,11-14.18) del capítol desè de la carta als Hebreus on l'autor continua exposant les característiques del sacerdoci de Jesús comparant-lo amb l'activitat cultual dels antics sacerdots jueus.

El primer que s'afirma en el text que ens ocupa és que els antics sacerdots oferien diàriament i moltes vegades els mateixos sacrificis. Efectivament en el temple de Jerusalem cada dia s'oferien uns quants sacrificis. No fallava mai el sacrifici del matí, poc després de la sortida del sol i el vespertí a primera hora de la tarda. Cada matí i cada tarda s'oferia un holocaust en nom de tot el poble. També cada dia se n'oferien molts d'altres per iniciativa particular; els fidels portaven víctimes perquè els sacerdots les oferissin. En l'holocaust la víctima es cremava tota com a reconeixement de la sobirania del Senyor sobre totes les coses. Normalment s'immolaven toros, moltons i cabrits. Havien de ser mascles i sense cap defecte. També es podien oferir anyells o inclús tórtores o colomins que eren les ofrenes habituals dels més pobres. L'holocaust tenia un sentit d'homenatge i súplica a Déu però també podia ser ofert per donar gràcies o complir un vot.

Donat que la lectura d'avui acaba parlant del perdó dels pecats, val la pena saber que s'oferien amb freqüència sacrificis expiatoris o per obtenir el perdó d'algun pecat; estaven indicats per tots aquells que transgredien les prescripcions de la Llei. El que s'havia d'oferir estava determinat per la gravetat del pecat i detalladament reglamentat. Qualsevol incompliment de l'Aliança era una ofensa a Déu i exigia una reparació.

Tota la magnificència i sumptuositat d'aquests sacrificis exigia un ingent nombre de sacerdots participants i costosos rituals que acompanyaven els sacrificis, això contrasta amb l'estremidora simplicitat de l'execució de Jesús a la creu que l'autor d'Hebreus entén com un sacrifici. L'autor d'Hebreus vol fer adonar que la grandesa dels antics sacrificis no aconseguia l'efecte desitjat (el total perdó dels pecats) en canvi sí que ho aconseguia el sacrifici de Jesús a la creu.

Quan l'autor d'Hebreus diu que Jesús seu a la dreta de Déu, afirma de Jesús prerrogatives messiàniques. La singularitat de l'autor d'Hebreus és que uneix en la persona de Jesús dues funcions: el messianisme reial i el messianisme sacerdotal. El llibre de Zacaries parla de dos ungits (ungit és la traducció de l'hebreu messies) un és reial i l'altre sacerdotal. Jeràrquicament la posició més alta la tindria el messies sacerdotal perquè l'altre és un laic. En l'apocalíptica jueva, concretament en el Testament de Leví (18,1-12) les dues funcions convergeixen en una sola persona ja que en aquest escrit s'hi troba un fragment on es parla del messies sacerdotal amb la interessant particularitat que aquest messies sacerdot ha de portar la plenitud a la fi dels temps i durant els eu sacerdoci desapareixerà el pecat. El messianisme sacerdotal accentua la dimensió sacrificial de la mort de Jesús, el messianisme reial accentua la seva dimensió alliberadora.

La conclusió de la lectura (el verset 18 que s'afegeix al 14 havent omès 15-17) diu: "Quan el perdó ha estat concedit, ja no cal cap ofrena pel pecat". L'afirmació enllaça amb la profecia de que l'autor ha recollit en el capítol 8 vv. 8-12 i que

acaba dient: “Perdonaré les seves culpes, no em recordaré dels seus pecats”. El que no van aconseguir els sacrificis de l’antic judaisme ho ha aconseguit d’una manera plena, total, i definitiva l’acció messiànica de Jesús amb la seva mort a la creu. Amb aquesta mort - sacrifici s’ha aconseguit l’oblit i el perdó total dels pecats.

Diumenge 33 durant l’any. 14 de Novembre de 2021